

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy - Prawo energetyczne.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy panią poseł Monikę Wielichowską.

(-) Piotr Adamowicz; (-) Piotr Borys; (-) Borys Budka; (-) Janusz Cichoń; (-) Zofia Czernow; (-) Joanna Fabisiak; (-) Magdalena Filiks; (-) Joanna Frydrych; (-) Konrad Frysztak; (-) Krzysztof Gadowski; (-) Elżbieta Gapińska; (-) Marta Golbik; (-) Krzysztof Grabczuk; (-) Riad Haidar; (-) Maria Małgorzata Janyska; (-) Michał Jaros; (-) Ewa Kołodziej; (-) Tomasz Kostuś; (-) Marek Krzakała; (-) Maciej Lasek; (-) Tomasz Lenz; (-) Izabela Leszczyzna; (-) Katarzyna Lubnauer; (-) Artur Łącki; (-) Małgorzata Niemczyk; (-) Tomasz Piotr Nowak; (-) Marzena Okła-Drewnowicz; (-) Paweł Papke; (-) Małgorzata Pępek; (-) Krzysztof Piątkowski; (-) Katarzyna Maria Piekarska; (-) Grzegorz Rusiecki; (-) Jakub Rutnicki; (-) Wojciech Saługa; (-) Krystyna Sibińska; (-) Krystyna Skowrońska; (-) Franciszek Sterczewski; (-) Michał Szczerba; (-) Krystyna Szumilas; (-) Marta Wcisło; (-) Monika Wielichowska; (-) Ryszard Wilczyński; (-) Witold Zembaczyński; (-) Tadeusz Zwiefka.

Ustawa
z dnia..... 2022 r.
o zmianie ustawy – Prawo energetyczne

Art. 1. W ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716, z późn. zm.¹) w art. 62b w ust. 1 w pkt 2 lit c otrzymuje brzmienie:

„c) innych niż podmioty, o których mowa w lit. b:

- które z mocy ustawy, umowy lub innego tytułu prawnego są uprawnione lub zobowiązane do zapewnienia paliwa gazowego w lokalach mieszkalnych na potrzeby zużycia przez gospodarstwa domowe, w lokalach podmiotów, o których mowa w lit. d, w zakresie, w jakim zużywają paliwo gazowe na potrzeby określone w tym przepisie lub do lokalnej produkcji ciepła zużywanego w gospodarstwach domowych znajdujących się w budynkach wielolokalowych lub w lokalach podmiotów określonych w lit. d,
- będących podmiotami zużywającymi paliwo gazowe do produkcji energii cieplnej w zakresie w jakim podmioty te zużywają paliwo gazowe do produkcji energii cieplnej dostarczanej do spółdzielni mieszkaniowych, wspólnot mieszkaniowych oraz innych podmiotów zobowiązanych do zarządzania budynkami mieszkalnymi wielolokalowymi na cele gospodarstw domowych
- pod warunkiem złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 62ba,”.

---

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy ogłoszone zostały w Dz. U. z 2021 r. poz. 868, 1093, 1505, 1642, 1873, 2269, 2376, 2271, 2490 oraz z 2022 r. poz. 1, 200, 202.

Art. 2. Przedsiębiorstwo energetyczne dostarczające paliwo gazowe do odbiorców, o których mowa w art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje w rozliczeniach z tymi odbiorcami za okres od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r. ceny i stawki opłat nie wyższe niż ceny i stawki opłat zawarte w taryfie przedsiębiorstwa energetycznego, o którym mowa w art. 62c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, zatwierdzonej na okres od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie w dniu następującym o dniu ogłoszenia.

Uzasadnienie

Zmiany wprowadzone ustawą z dnia 26 stycznia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców paliw gazowych w związku z sytuacją na rynku gazu (Dz. U. z 2022 r. poz. 2020) nie zapewniły mieszkańcom budynków wielolokalowych ochrony przed podwyżkami cen energii cieplnej w przypadku, gdy ciepło na potrzeby gospodarstwa domowego jest dostarczane przez przedsiębiorstwa energetyczne eksploatujące kotłownie gazowe. Przyjęte rozwiązanie jest niesprawiedliwe społeczne, świadczy o nierównym traktowaniu mieszkańców budynków wielolokalowych dlatego konieczne jest podjęcie w trybie pilnym działań zmierzających do zmiany przepisów ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne.

Przedmiotowy ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne ma na celu poszerzenie katalogu podmiotów objętych dostawą gazu według cen ustalanych w taryfie zatwierdzonej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o podmioty używające gaz do produkcji energii cieplnej dostarczanej do spółdzielni mieszkaniowych, wspólnot mieszkaniowych i innych podmiotów zarządzających wielolokalowymi budynkami mieszkalnymi. Taryfy cen gazu zatwierdzone przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki będą miały zastosowanie także do podmiotów zużywających gaz do produkcji energii cieplnej w kotłowniach i ciepłowniach w zakresie dostawy ciepła na potrzeby gospodarstw domowych znajdujących się w budynkach wielolokalowych.

Wejście w życie projektu ustawy będzie miało pozytywne skutki społeczne, ponieważ nastąpi wyrównanie różnic w cenach dostarczanej energii cieplnej z gazu do odbiorców m.in. w spółdzielniach i wspólnotach mieszkaniowych oraz zmniejszenie obciążeń finansowych mieszkańców budynków wielolokalowych.

Wejście w życie projektu ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 4 marca 2022 r.

BAS-WAPEiM-436/22

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. DS. 1120. 113. 2022 (2)

Data wpływu 7. 03. 2022

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Monika Wielichowska)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2021 r. poz. 483, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

W art. 1 projektu proponuje się znowelizowanie ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716, ze zm.), dalej jako „ustawa – Prawo energetyczne”. Zgodnie z art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy – Prawo energetyczne zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE) podlegają taryfy, które stosuje się do dnia 31 grudnia 2023 r., ustalane przez przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi lub na obrót gazem ziemnym z zagranicą dla odbiorców paliw gazowych „innych niż podmioty, o których mowa w lit. b, które z mocy ustawy, umowy lub innego tytułu prawnego są uprawnione lub zobowiązane do zapewnienia paliwa gazowego w lokalach mieszkalnych na potrzeby zużycia przez gospodarstwa domowe, w lokalach podmiotów, o których mowa w lit. d, w zakresie, w jakim zużywają paliwo gazowe na potrzeby określone w tym przepisie lub do lokalnej produkcji ciepła zużywanego w gospodarstwach domowych znajdujących się w budynkach wielolokalowych lub w lokalach podmiotów określonych w lit. d, pod warunkiem złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 62ba”.

Projektodawcy proponują, aby przywołany przepis art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy – Prawo energetyczne dotyczył także odbiorców paliw gazowych innych niż podmioty, o których mowa w lit. b, „będących podmiotami zużywającymi paliwo gazowe do produkcji energii cieplnej w zakresie w jakim podmioty te zużywają paliwo gazowe do produkcji energii cieplnej dostarczanej do spółdzielni mieszkaniowych, wspólnot mieszkaniowych oraz innych

podmiotów zobowiązanych do zarządzania budynkami mieszkalnymi wielolokalowymi na cele gospodarstw domowych”.

Art. 2 projektu zawiera przepis przejściowy.

Projektowana ustawa ma wejść w życie w dniu następującym po dniu ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Z uwagi na przedmiot projektu ustawy trzeba wziąć pod uwagę dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającą dyrektywę 2003/55/WE (Dz. Urz. UE L 211 z 14.8.2009, s. 94), dalej jako „dyrektywa 2009/73/WE”.

W myśl art. 1 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE ustanawia ona wspólne zasady dotyczące przesyłu, dystrybucji, dostaw i magazynowania gazu ziemnego, a także zasady dotyczące organizacji i funkcjonowania sektora gazu ziemnego, dostępu do rynku, kryteriów i procedur mających zastosowanie do udzielania zezwoleń na świadczenie usług przesyłowych, dystrybucyjnych, dostawy i magazynowanie gazu ziemnego oraz na eksploatację systemów.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE państwa członkowskie, opierając się na swojej strukturze organizacyjnej i z należyтым uwzględnieniem zasady pomocniczości, mają zapewnić, aby – bez uszczerbku dla ust. 2 tego artykułu – przedsiębiorstwa gazowe działały zgodnie z zasadami tej dyrektywy, mając na celu stworzenie konkurencyjnego, bezpiecznego i zrównoważonego pod względem środowiskowym rynku gazu ziemnego, oraz mają nie dyskryminować tych przedsiębiorstw w odniesieniu do ich praw lub obowiązków.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/73/WE państwa członkowskie mogą w ogólnym interesie gospodarczym nałożyć na przedsiębiorstwa działające w sektorze gazu obowiązki użyteczności publicznej, które mogą odnosić się do bezpieczeństwa, w tym również do bezpieczeństwa dostaw, regularności, jakości i ceny dostaw, a także ochrony środowiska, w tym również do wydajności energetycznej, energii ze źródeł odnawialnych i ochrony klimatu. Takie obowiązki muszą być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne, weryfikowalne i gwarantować wspólnotowym przedsiębiorstwom gazowym równość dostępu do konsumentów krajowych. W odniesieniu do bezpieczeństwa dostaw, efektywności energetycznej/zarządzania popytem i realizacji celów ochrony środowiska oraz celów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych, o których mowa w niniejszym ustępie, państwa członkowskie mogą wprowadzić konieczność realizacji planów długoterminowych, uwzględniając przy tym fakt, że o dostęp do systemu mogą się ubiegać strony trzecie.

Zgodnie z art. 3 ust. 3 zdanie pierwsze dyrektywy 2009/73/WE państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki w celu ochrony odbiorców

końcowych, a w szczególności zapewniają odpowiednie środki ochrony odbiorców wrażliwych.

Art. 41 ust. 1 lit a. dyrektywy 2009/73/WE stanowi, że do obowiązków organu regulacyjnego należy ustalanie lub zatwierdzanie, na podstawie przejrzystych kryteriów, taryf przesyłowych lub dystrybucyjnych lub metod ich ustalania.

Zgodnie z art. 3 ust. 11 dyrektywy 2009/73/WE wdrażając tę dyrektywę, państwa członkowskie informują Komisję o wszystkich środkach przyjętych w celu spełnienia obowiązków użyteczności publicznej, w tym również ochrony konsumentów i ochrony środowiska, a także o ich możliwym wpływie na konkurencję krajową i międzynarodową oraz o tym, czy takie środki wymagają odstępstwa od tej dyrektywy. Państwa członkowskie powiadamiają następnie Komisję co dwa lata o wszelkich zmianach takich środków niezależnie od tego, czy wymagają one odstępstwa od dyrektywy 2009/73/WE czy też nie.

3. Analiza przepisów projektu ustawy pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

Dyrektywa 2009/73/WE została wdrożona do polskiego systemu prawa na mocy ustawy – Prawo energetyczne.

Jak stanowi art. 47 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne, przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje ustalają taryfy dla paliw gazowych i energii, które podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, oraz proponują okres ich obowiązywania; przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesje przedkładają Prezesowi URE taryfy oraz ich zmiany z własnej inicjatywy nie później niż w terminie dwóch miesięcy przed upływem okresu obowiązywania taryfy poprzedniej lub na żądanie Prezesa URE. Zgodnie z ust. 1a przywołanego artykułu taryfy ustalane przez przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi lub na obrót gazem ziemnym z zagranicą w zakresie określonym w tej koncesji nie podlegają zatwierdzeniu przez Prezesa URE, z zastrzeżeniem art. 62b ust. 1.

Proponowana w projekcie ustawy zmiana w art. 62b ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne zmierza do poszerzenia zakresu taryf, które są zatwierdzane przez Prezesa URE. Projektowane rozwiązanie mieści się zatem w ramach postanowienia art. 41 ust. 1 lit a. dyrektywy 2009/73/WE, zgodnie z którym do obowiązków organu regulacyjnego należy ustalanie lub zatwierdzanie, na podstawie przejrzystych kryteriów, taryf przesyłowych lub dystrybucyjnych lub metod ich ustalania. Do oceny zgodności projektu ustawy z dyrektywą 2009/73/WE konieczne jest jednak wzięcie pod uwagę także postanowień art. 3 ust. 1 i 2 tej dyrektywy. Trzeba bowiem zauważyć, że mechanizm zatwierdzania przez Prezesa URE cen dostaw gazu ziemnego był przedmiotem wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) z 10 września 2015 r. w sprawie C-36/14, *Komisja przeciwko Polsce*. We

wskazany wyrok TSUE, nawiązując do swojego orzecznictwa¹, określił warunki dopuszczalności podejmowania interwencji dotyczącej kształtowania poziomu cen dostawy gazu ziemnego. Według TSUE interwencja ta 1) służy realizacji ogólnego interesu gospodarczego polegającego na utrzymaniu cen dostawy gazu ziemnego do odbiorców końcowych na rozsądnym poziomie, zważywszy na fakt, że na państwach członkowskich ciążył obowiązek godzenia ze sobą – przy uwzględnieniu sytuacji sektora gazu ziemnego – celów w postaci liberalizacji oraz niezbędnej ochrony odbiorcy końcowego; 2) ogranicza prawo do swobodnego ustalania cen dostawy gazu ziemnego po dniu 1 lipca 2007 r. jedynie w zakresie niezbędnym do osiągnięcia wskazanego celu leżącego w ogólnym interesie gospodarczym, a w konsekwencji siłą rzeczy tylko w ograniczonym okresie; 3) jest jasno określona, przejrzysta, pozbawiona cech dyskryminacji i weryfikowalna oraz zapewnia unijnym przedsiębiorcom gazowniczym równy dostęp do odbiorców krajowych. Uwzględniając wymienione kryteria, TSUE dokonał oceny art. 47 ustawy – Prawo energetyczne, który (w obowiązującym wówczas brzmieniu) nakładał na wszystkie przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję obowiązek przedstawiania cen dostawy gazu ziemnego do zatwierdzenia prezesowi URE, nie przewidując żadnego ograniczenia w czasie tego obowiązku.

TSUE stwierdził, że nawet gdyby uznać, że ogólny obowiązek zatwierdzania przez Prezesa URE cen dostaw gazu ziemnego stosowanych względem odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi jest podyktowany interesem gospodarczym polegającym na utrzymaniu cen dostaw gazu ziemnego na rozsądnym poziomie, to jego stosowanie można uznać za zgodne z art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/73/WE tylko wtedy, gdy odbywa się ono z poszanowaniem zasady proporcjonalności i jest oparte na jasnych, przejrzystych, niedyskryminujących i weryfikowalnych zasadach, które gwarantują przedsiębiorstwom gazowym w Unii równy dostęp do odbiorców krajowych. Zdaniem TSUE bezsporne jest, że aby dana interwencja spełniała wymóg proporcjonalności, powinna być ograniczona, w odniesieniu do jej czasu trwania, do tego, co jest ściśle niezbędne do osiągnięcia celu, którego realizacji służy, tak aby nie nadawać trwałego charakteru środkowi, który ze swej natury stanowi przeszkodę w osiągnięciu działającego rynku wewnętrznego gazu.

TSUE podkreślił, że należy również wziąć pod uwagę fakt, że na mocy przepisów ustawy – Prawo energetyczne ceny regulowane dostawy gazu ziemnego były stosowane do nieograniczonego kręgu odbiorców, przy czym w prawie krajowym nie dokonano rozróżnienia między odbiorcami będącymi gospodarstwami domowymi a odbiorcami niebędącymi gospodarstwami domowymi, ani też rozróżnienia ze względu na szczególne sytuacje, w jakich znajdują się różne kategorie odbiorców. W tym względzie TSUE przypomniał, że regulacja cen dostawy gazu ziemnego powinna być proporcjonalna ze względu na zakres jej zastosowania *ratione personae*, a dokładniej mówiąc,

---

¹ Wyrok TSUE z 19 czerwca 2010 r. w sprawie C-265/08, *Federutility i in.*, pkt 47.

w odniesieniu do jej beneficjentów. TSUE orzekł również, że ten wymóg proporcjonalności nie jest co do zasady spełniony, jeżeli beneficjentami owej regulacji cen są na tej samej zasadzie zarówno jednostki, jak i przedsiębiorstwa jako odbiorcy końcowi gazu². TSUE wskazał, że art. 47 ustawy – Prawo energetyczne nie przewidywał rozróżnienia – w odniesieniu do zatwierdzania cen gazu ziemnego – między zaopatrywanymi odbiorcami, w zależności od tego, czy chodzi o odbiorców będących gospodarstwami domowymi, czy odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi. Ponadto nie wprowadzono zatem żadnego rozróżnienia w ramach kategorii odbiorców niebędących gospodarstwami domowymi.

W konsekwencji TSUE stwierdził, że poprzez stosowanie systemu interwencji państwa w postaci obowiązku stosowania przez przedsiębiorstwa energetyczne cen dostaw gazu ziemnego zatwierdzanych przez Prezesa URE, który to obowiązek nie jest ograniczony w czasie, w sytuacji gdy prawo krajowe nie zobowiązuje organów administracji do okresowego badania konieczności i zasad jego stosowania w sektorze gazowniczym z uwzględnieniem stopnia rozwoju tego sektora, oraz który cechuje zastosowanie do nieograniczonego kręgu beneficjentów lub odbiorców bez rozróżnienia pomiędzy odbiorcami oraz bez rozróżnienia sytuacji odbiorców w ramach poszczególnych ich kategorii, Polska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej na mocy art. 3 ust. 1 w związku z art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/73/WE.

Wykonanie wyroku w sprawie C-36/14, *Komisja przeciwko Polsce*, nastąpiło na mocy ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1986)³. Ustawą tą dodano do ustawy – Prawo energetyczne przywołane powyżej przepisy art. 47 ust. 1a oraz art. 62b⁴.

Biorąc powyższe pod uwagę, można uznać, że projektowana zmiana spełnia warunek dotyczący ograniczenia w czasie, gdyż dotyczy taryf, które stosuje się do dnia 31 grudnia 2023 r.

Jeśli chodzi natomiast o poszanowanie zasady proporcjonalności, w rozumieniu przywołanego wyżej orzecznictwa TSUE, w odniesieniu do kręgu beneficjentów projektowanych regulacji, do jej oceny konieczne jest ustalenie kręgu adresatów projektowanych przepisów. W projektowanym art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy – Prawo energetyczne proponuje się, aby zatwierdzanie przez Prezesa URE miało dotyczyć także taryf dla odbiorców paliw gazowych będących podmiotami zużywającymi paliwo gazowe do produkcji energii cieplnej w zakresie, w jakim podmioty te zużywają paliwo gazowe do produkcji energii cieplnej dostarczanej do spółdzielni

² Por. wyrok TSUE w sprawie C-265/08, *Federutility i in.*, pkt 39, 43.

³ Ten cel wyrażono wprost w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (druk nr 999, VIII kadencja Sejmu, s. 1).

⁴ Przepisy w tym zakresie zostały znowelizowane na mocy ustawy z dnia 26 stycznia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców paliw gazowych w związku z sytuacją na rynku gazu (Dz. U. poz. 202).

mieszkaniowych, wspólnot mieszkaniowych oraz innych podmiotów zobowiązanych do zarządzania budynkami mieszkalnymi wielolokalowymi na cele gospodarstw domowych.

W art. 3 pkt 13b ustawy – Prawo energetyczne pojęcie „odbiorca paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła w gospodarstwie domowym” zdefiniowano jako odbiorcę końcowego dokonującego zakupu paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła wyłącznie w celu ich zużycia w gospodarstwie domowym. W tym kontekście należy odnotować, że w art. 2 pkt 25 i 26 dyrektywy 2009/73/WE zdefiniowano pojęcie „odbiorca będący gospodarstwem domowym” (jako odbiorcę dokonującego zakupu gazu ziemnego na potrzeby własnego zużycia w jego gospodarstwie domowym) oraz „odbiorca niebędący gospodarstwem domowym” (jako odbiorcę dokonującego zakupu gazu ziemnego, który nie jest przeznaczony na użytek jego własnego gospodarstwa domowego).

Trzeba zauważyć, że odbiorcy paliw gazowych, o których mowa w projektowanym art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy – Prawo energetyczne, nie są odbiorcami paliw gazowych w gospodarstwie domowym, skoro ta kategoria została wskazana odrębnie w art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy – Prawo energetyczne. Co więcej, z przywołanych art. 2 pkt 25 i 26 dyrektywy 2009/73/WE wynika jednoznaczne oddzielenie kategorii odbiorców będących gospodarstwem domowym od odbiorców niebędących gospodarstwem domowym. Na tym tle powstaje wątpliwość, czy dopuszczalne jest wprowadzenie w przepisach ustawy – Prawo energetyczne kategorii podmiotów, które są odbiorcami niebędącymi gospodarstwem domowym, ale są traktowane na tych samych zasadach jak odbiorcy będący takim gospodarstwem⁵. Trzeba przy tym zauważyć, że takie rozwiązanie⁶ zostało już wprowadzone do nowelizowanego przepisu ustawy – Prawo energetyczne na mocy ustawy z dnia 26 stycznia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców paliw gazowych w związku z sytuacją na rynku gazu⁷.

⁵ Por. opinie Biura Analiz Sejmowych: z dnia 11 stycznia 2022 r. (BAS-WAPEiM-4/22) w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Tomasz Piotr Nowak) oraz z dnia 13 stycznia 2022 r. (BAS-WAPEiM-29/22) w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Beata Maciejewska).

⁶ Chodzi tutaj o odbiorców paliw gazowych „innych niż podmioty, o których mowa w lit. b, które z mocy ustawy, umowy lub innego tytułu prawnego są uprawnione lub zobowiązane do zapewnienia paliwa gazowego w lokalach mieszkalnych na potrzeby zużycia przez gospodarstwa domowe, w lokalach podmiotów, o których mowa w lit. d, w zakresie, w jakim zużywają paliwo gazowe na potrzeby określone w tym przepisie lub do lokalnej produkcji ciepła zużywanego w gospodarstwach domowych znajdujących się w budynkach wielolokalowych lub w lokalach podmiotów określonych w lit. d”. W tym zakresie opiniowany projekt ustawy zachowuje obecne brzmienie art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy – Prawo energetyczne.

⁷ W uzasadnieniu do rządowego projektu ustawy o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców paliw gazowych w związku z sytuacją na rynku gazu (druk nr 1902, IX kadencja Sejmu) uznano zmianę ustawy – Prawo energetyczne w tym zakresie za zgodną z prawem Unii Europejskiej (zob. s. 10-11). Do projektu nie została natomiast dołączona opinia ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej w sprawie zgodności tego projektu z prawem Unii Europejskiej.

W świetle powyższego projektowany art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy – Prawo energetyczne może budzić wątpliwości co do zgodności z art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/73/WE w rozumieniu dotychczasowego orzecznictwa TSUE.

Dodatkowo trzeba odnotować, że w przypadku uchwalenia projektowanej ustawy należałoby zgodnie z art. 3 ust. 11 dyrektywy 2009/73/WE poinformować o tym Komisję Europejską.

4. Konkluzja

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne może budzić wątpliwości co do zgodności z art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 2009/73/WE.

Autor:

Tomasz Jaroszyński
ekspert ds. legislacji
w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

Warszawa, 4 marca 2022 r.

BAS-WAPEiM-437/22

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L.dz. DS. 1120. 11b. 2022

Data wpływu 07.03.2022

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia w sprawie stwierdzenia, czy poselski projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo energetyczne (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Monika Wielichowska) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej w rozumieniu art. 95a regulaminu Sejmu

W art. 1 projektu proponuje się znowelizowanie ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2021 r. poz. 716, ze zm.), dalej jako „ustawa – Prawo energetyczne”. Zgodnie z art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy – Prawo energetyczne zatwierdzeniu przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki (URE) podlegają taryfy, które stosuje się do dnia 31 grudnia 2023 r., ustalane przez przedsiębiorstwa energetyczne posiadające koncesję na obrót paliwami gazowymi lub na obrót gazem ziemnym z zagranicą dla odbiorców paliw gazowych „innych niż podmioty, o których mowa w lit. b, które z mocy ustawy, umowy lub innego tytułu prawnego są uprawnione lub zobowiązane do zapewnienia paliwa gazowego w lokalach mieszkalnych na potrzeby zużycia przez gospodarstwa domowe, w lokalach podmiotów, o których mowa w lit. d, w zakresie, w jakim zużywają paliwo gazowe na potrzeby określone w tym przepisie lub do lokalnej produkcji ciepła zużywanego w gospodarstwach domowych znajdujących się w budynkach wielolokalowych lub w lokalach podmiotów określonych w lit. d, pod warunkiem złożenia oświadczenia, którym mowa w art. 62ba”.

Projektodawcy proponują, aby przywołany przepis art. 62b ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy – Prawo energetyczne dotyczył także odbiorców paliw gazowych „innych niż podmioty, o których mowa w lit. b, „będących podmiotami zużywającymi paliwo gazowe do produkcji energii cieplnej w zakresie w jakim podmioty te zużywają paliwo gazowe do produkcji energii cieplnej dostarczanej do spółdzielni mieszkaniowych, wspólnot mieszkaniowych oraz innych podmiotów zobowiązanych do zarządzania budynkami mieszkalnymi wielolokalowymi na cele gospodarstw domowych”.

Art. 2 projektu zawiera przepis przejściowy.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Poselski projekt ustawy **nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej** w rozumieniu art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu.

Autor:

Tomasz Jaroszyński
ekspert ds. legislacji
w Biurze Analiz Sejmowych

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski